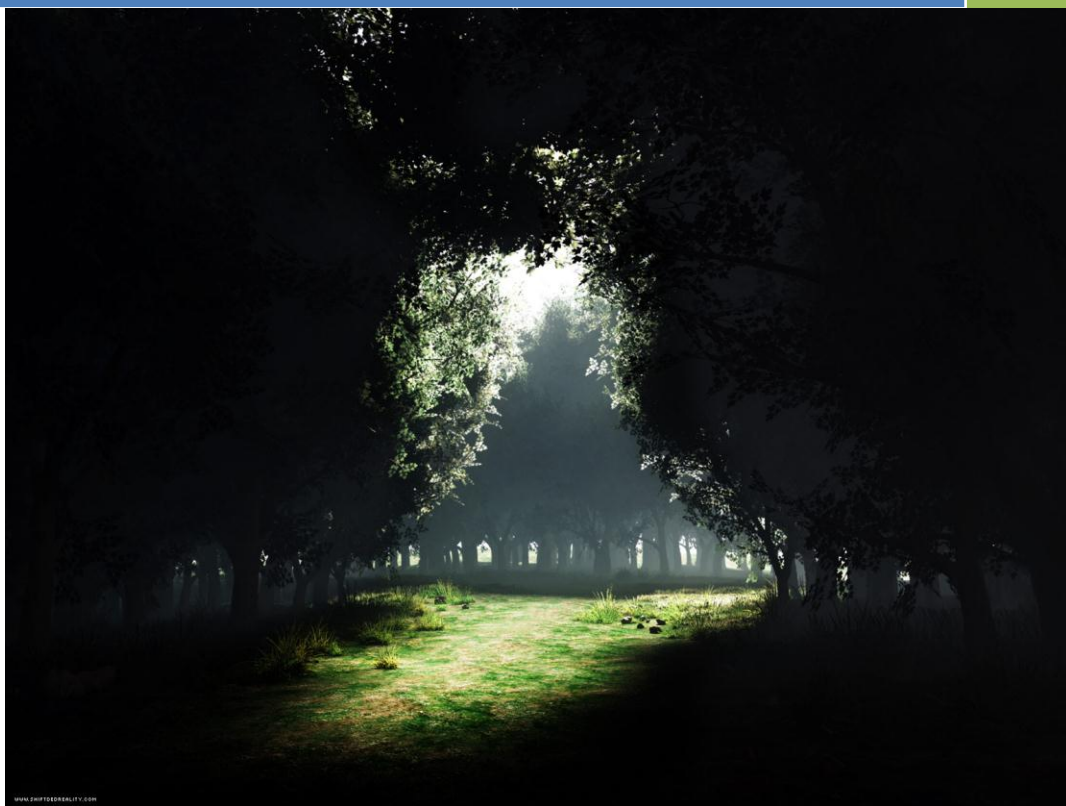


# [Unit 8]

## Pilegesh BeGivah



### Table of Contents:

#### TEXT:

Part One: The Rape and Murder	1
Part Two: Civil War	4
Part Three: The Aftermath	9

#### SOURCES:

What is a Pilegesh?	12
Iyun I: Sedom Parallel	12
Iyun II: Civil War and Theological Implications	15
Iyun III: The Aftermath	17

#### MAPS:

Map I	20
Map II	21

Rabbi Ya'akov Trump

## Part One: The Rape and Murder

# שופטים Chapter 19

- א** וַיְהִי בַיָּמִים הָהֵם, וּמֶלֶךְ אֵין בְּיִשְׂרָאֵל; וַיְהִי אִישׁ לְוִי, גֵר בְּיַרְכְּתֵי הַר-אֶפְרַיִם, וַיִּקַּח-לוֹ אִשָּׁה פִלְגֶשֶׁת, מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה.
- 1 And it came to pass in those days, when there was no king in Israel, that there was a certain Levite sojourning on the farther side of the hill-country of Ephraim, who took to him a concubine out of Beth-lehem in Judah.
- ב** וַתְּזַנֶּה עָלָיו, פִּלְגֶשֶׁתוֹ, וַתֵּלֶךְ מֵאִתּוֹ אֶל-בֵּית אָבִיהָ, אֶל-בֵּית לָחֶם יְהוּדָה; וַתְּהִי-שָׁם, יָמִים אַרְבָּעָה חֳדָשִׁים.
- 2 And his concubine played the harlot against him, and went away from him unto her father's house to Beth-lehem in Judah, and was there the space of four months.
- ג** וַיָּקָם אִישָׁהּ וַיֵּלֶךְ אַחֲרֶיהָ, לְדַבֵּר עִל-לָבָהּ לְהַשִּׁיבָהּ (לְהַשִּׁיבָהּ), וַנֵּעְרוּ עִמּוֹ, וַצְּמַד חֲמָרִים; וַתְּבִיאֶהוּ, בֵּית אָבִיהָ, וַיִּרְאֶהוּ אָבִי הַנְּעָרָה, וַיִּשְׂמַח לְקִרְאתוֹ.
- 3 And her husband arose, and went after her, to speak kindly unto her, to bring her back, having his servant with him, and a couple of asses; and she brought him into her father's house; and when the father of the damsel saw him, he rejoiced to meet him.
- ד** וַיַּחֲזֶק-בּוֹ חַתָּנוֹ אָבִי הַנְּעָרָה, וַיֵּשֶׁב אִתּוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים; וַיֹּאכְלוּ, וַיִּשְׁתּוּ, וַיִּלְּינוּ, שָׁם.
- 4 And his father-in-law, the damsel's father, retained him; and he abode with him three days; so they did eat and drink, and lodged there.
- ה** וַיְהִי בַיּוֹם הָרְבִיעִי, וַיִּשְׁפִּימוּ בַבֶּקֶר וַיִּקָּם לָלֶכֶת; וַיֹּאמֶר אָבִי הַנְּעָרָה אֶל-חַתָּנוֹ, סַעֲד לְבָדךָ פַת-לָחֶם--וְאַחַר תֵּלְכוּ.
- 5 And it came to pass on the fourth day, that they arose early in the morning, and he rose up to depart; and the damsel's father said unto his son-in-law: 'Stay thy heart with a morsel of bread, and afterward ye shall go your way.'
- ו** וַיֵּשְׁבוּ, וַיֹּאכְלוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו-- וַיִּשְׁתּוּ; וַיֹּאמֶר אָבִי הַנְּעָרָה, אֶל-הָאִישׁ, הוֹאֵל-נָא וְלִין, וַיִּיטֵב לְבָדךָ.
- 6 So they sat down, and did eat and drink, both of them together; and the damsel's father said unto the man: 'Be content, I pray thee, and tarry all night, and let thy heart be merry.'
- ז** וַיָּקָם הָאִישׁ, לָלֶכֶת; וַיַּפְצֵר-בּוֹ, חַתָּנוֹ, וַיֵּשֶׁב, וַיִּלֵּן שָׁם.
- 7 And the man rose up to depart; but his father-in-law urged him, and he lodged there again.
- ח** וַיִּשְׁפֹּם בַבֶּקֶר בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי, לָלֶכֶת, וַיֹּאמֶר אָבִי הַנְּעָרָה סַעֲד-נָא לְבָבְךָ, וְהַתְמַהְמְהוּ עַד-נְטוֹת הַיּוֹם; וַיֹּאכְלוּ, שְׁנֵיהֶם.
- 8 And he arose early in the morning on the fifth day to depart; and the damsel's father said: 'Stay thy heart, I pray thee, and tarry ye until the day declineth'; and they did eat, both of them.
- ט** וַיָּקָם הָאִישׁ לָלֶכֶת, הוּא
- 9 And when the man rose up to depart, he, and

ופילגשו ונערו; ויאמר לו חתנו  
אבי הנערה הנה נא רפה היום  
לערוב, לינו-נא הנה חנות היום  
ליון פה וייטב לבבך, והשפמתם  
מחר לדרככם, והלכת לאהלך.

his concubine, and his servant, his father-in-  
law, the damsel's father, said unto him:  
'Behold, now the day draweth toward evening;  
tarry, I pray you, all night; behold, the day  
groweth to an end; lodge here, that thy heart  
may be merry; and to-morrow get you early on  
your way, that thou mayest go home.'

י ולא-אבה האיש, ללון, ויקם  
וילך ויבא עד-נכח יבוס, היא  
ירושלם; ועמו, צמד חמורים  
חבושים, ופילגשו, עמו.

10 But the man would not tarry that night, but  
he rose up and departed, and came over against  
Jebus--the same is Jerusalem; and there were  
with him a couple of asses saddled; his  
concubine also was with him.

יא הם עם-יבוס, והיום רד  
מאד; ויאמר הנער אל-אדניו,  
לכה-נא ונסורה אל-עיר-  
היבוסים הזאת--ונליון בה.

11 When they were by Jebus--the day was far  
spent--the servant said unto his master: 'Come,  
I pray thee, and let us turn aside into this city of  
the Jebusites, and lodge in it.'

יב ויאמר אליו, אדניו, לא נסור  
אל-עיר נכרי, אשר לא-מבני  
ישראל הנה; ועברנו, עד-גבעה.

12 And his master said unto him: 'We will not  
turn aside into the city of a foreigner, that is not  
of the children of Israel; but we will pass over  
to Gibeah.'

יג ויאמר לנערו, לך ונקרבה  
באחד המקמות; ולנו בגבעה,  
או ברמה.

13 And he said unto his servant: 'Come and let  
us draw near to one of these places; and we  
will lodge in Gibeah, or in Ramah.'

יד ויעברו, וילכו; ותבא להם  
השמש, אצל הגבעה אשר  
לבנימן.

14 So they passed on and went their way; and  
the sun went down upon them near to Gibeah,  
which belongeth to Benjamin.

טו ויסרו שם, לבוא ללון  
בגבעה; ויבא, וישב ברחוב  
העיר, ואין איש מאסף-אותם  
הביתה, ללון.

15 And they turned aside thither, to go in to  
lodge in Gibeah; and he went in, and sat him  
down in the broad place of the city; for there  
was no man that took them into his house to  
lodge.

טז והנה איש זקן, בא מן-  
מעשהו מן-השדה בערב,  
והאיש מהר אפרים, והוא-גר  
בגבעה; ואנשי המקום, בני  
מיני.

16 And, behold, there came an old man from  
his work out of the field at even; now the man  
was of the hill-country of Ephraim, and he  
sojourned in Gibeah;  
but the men of the place were Benjamites.

יז וישא עיניו, וירא את-האיש  
הארח-ברחב העיר; ויאמר  
האיש הזקן אנה תלך, ומאין  
תבוא.

17 And he lifted up his eyes, and saw the  
wayfaring man in the broad place of the city;  
and the old man said: 'Whither goest thou? and  
whence comest thou?'

יח ויאמר אליו, עברים אנחנו  
מבית-לחם? הודה עד-ירכתי

18 And he said unto him: 'We are passing from  
Beth-lehem in Judah unto the farther side of the  
hill-country of Ephraim; from thence am I, and

הר-אפרים--משם אנכי, ואלך  
עד-בית לחם יהודה; ואת-בית  
ה', אני הלך, ואין איש, מאסף  
אותי הביתה.

I went to Beth-lehem in Judah, and I am now  
going to the house of the LORD; and there is  
no man that taketh me into his house.

יט וגם-תבן גם-מספוא, יש  
לחמורינו, וגם לחם ויין יש-לי  
ולאמתך, ולנער עם-עבדיך:  
אין מחסור, כל-דבר.

19 Yet there is both straw and provender for  
our asses; and there is bread and wine also for  
me, and for thy handmaid, and for the young  
man that is with thy servants; there is no want  
of any thing.'

כ ויאמר האיש הזקן שלום לך,  
רק כל-מחסורך עלי; רק  
ברחוב, אל-תלן.

20 And the old man said: 'Peace be unto thee;  
howsoever let all thy wants lie upon me; only  
lodge not in the broad place.'

כא וביאהו לביתו, ויבול  
(ויבל) לחמורים; וירחצו,  
רגליהם, ויאכלו, וישתו.

21 So he brought him into his house, and gave  
the asses fodder; and they washed their feet,  
and did eat and drink.

כב המה, מיטיבים את-לבם,  
והנה אנשי העיר אנשי בני-  
בליעל נסבו את-הבית,  
מתדפקים על-הדלת; ויאמרו,  
אל-האיש בעל הבית הזקן  
לאמר, הוצא את-האיש אשר-  
בא אל-ביתך, ונדענו.

22 As they were making their hearts merry,  
behold, the men of the city, certain base  
fellows, beset the house round about, beating at  
the door; and they spoke to the master of the  
house, the old man, saying: 'Bring forth the  
man that came into thy house, that we may  
know him.'

כג ויצא אליהם, האיש בעל  
הבית, ויאמר אליהם, אל-אחי  
אל-תרעו נא; אחרי אשר-בא  
האיש הזה, אל-ביתי--אל-  
תעשו, את-הנבלה הזאת.

23 And the man, the master of the house, went  
out unto them, and said unto them: 'Nay, my  
brethren, I pray you, do not so wickedly; seeing  
that this man is come into my house, do not this  
wanton deed.'

כד הנה בתו הבתולה  
ופילגשו, אוציאה-נא אותם  
וענו אותם, ועשו להם, הטוב  
בעיניכם; ולאיש הזה לא  
תעשו, דבר הנבלה הזאת.

24 Behold, here is my daughter a virgin, and  
his concubine; I will bring them out now, and  
humble ye them, and do with them what  
seemeth good unto you; but  
unto this man do not so wanton a thing.'

כה ולא-אבו האנשים, לשמע  
לו, ויחזק האיש בפילגשו, ויצא  
אליהם החוץ; וידעו אותה  
ויתעללו-בה כל-הלילה, עד-  
הבקר, וישלחוה, בעלות  
(פעלות) השחר.

25 But the men would not hearken to him; so  
the man laid hold on his concubine, and  
brought her forth unto them; and they knew  
her, and abused her all the night until the  
morning; and when the day began to spring,  
they let her go.

כו ותבא האשה, לפנות הבקר;  
ותפל פתח בית-האיש, אשר-  
אדוניה שם--עד-האור.

26 Then came the woman in the dawning of the  
day, and fell down at the door of the man's  
house where her lord was, till it was light.

כז וַיָּקָם אֲדֹנָיָהּ בַּבֹּקֶר, וַיִּפְתַּח דְּלֹתוֹת הַבַּיִת, וַיֵּצֵא, לֵלְכֶת לְדַרְכּוֹ; וְהִנֵּה הָאִשָּׁה פִּילְגֶשֶׁת, נִפְלְתָה פֶתַח הַבַּיִת, וַיָּדִיחָהּ, עַל-הַסֵּף.

27 And her lord rose up in the morning, and opened the doors of the house, and went out to go his way; and, behold, the woman his concubine was fallen down at the door of the house, with her hands upon the threshold.

כח וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ קוּמִי וְנִלְכֶה, וַאֲיִן עִנָּה; וַיִּקְחָהּ, עַל-הַחֲמֹר, וַיָּקָם הָאִישׁ, וַיֵּלֶךְ לְמַקְמוֹ.

28 And he said unto her. 'Up, and let us be going'; but none answered; then he took her up upon the ass; and the man rose up, and got him unto his place.

כט וַיָּבֵא אֶל-בֵּיתוֹ, וַיִּקַּח אֶת-הַמַּאֲכָלֶת וַיַּחֲזֶק בְּפִילְגֶשֶׁת, וַיִּנְתְּחָהּ לַעֲצָמֶיהָ, לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר נִתְחִים; וַיִּשְׁלַחָהּ, בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל.

29 And when he was come into his house, he took a knife, and laid hold on his concubine, and divided her, limb by limb, into twelve pieces, and sent her throughout all the borders of Israel.

ל וְהָיָה כָל-הָרְאָה, וַאֲמַר לֹא-נִהְיָתָה וְלֹא-נִרְאָתָה כִּזְאת, לְמִיּוֹם עֲלוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, עַד הַיּוֹם הַזֶּה; שִׁמּוּ-לְכֶם עָלֶיהָ, עֲצוּ וּדְבֹרוּ. {פ}

30 And it was so, that all that saw it said: 'Such a thing hath not happened nor been seen from the day that the children of Israel came up out of the land of Egypt unto this day; consider it, take counsel, and speak.' {P}

## Part Two: Civil War

# שׁוֹפְטִים Judges Chapter 20

א וַיֵּצְאוּ, כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַתִּקְהַל הָעֵדָה פְּאִישׁ אֶחָד לְמַדֵּן וְעַד-בְּאֵר שֶׁבַע, וְאֶרֶץ הַגִּלְעָד--אֶל-ה', הַמִּצְפָּה.

1 Then all the children of Israel went out, and the congregation was assembled as one man, from Dan even to Beer-sheba, with the land of Gilead, unto the LORD at Mizpah.

ב וַיִּתְּצֻבוּ פָּנוֹת כָּל-הָעָם, כָּל שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל--בְּקָהֶל, עַם הָאֱלֹהִים; אַרְבַּע מֵאוֹת אָלֶף אִישׁ רִגְלִי, שֵׁלֶף חֶרֶב. {פ}

2 And the chiefs of all the people, even of all the tribes of Israel, presented themselves in the assembly of the people of God, four hundred thousand footmen that drew sword.-- {P}

ג וַיִּשְׁמְעוּ בְּנֵי בְּנִימִן, כִּי-עָלוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הַמִּצְפָּה; וַיֹּאמְרוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דַּבְּרוּ, אֵיכָה נִהְיָתָה הָרָעָה הַזֹּאת.

3 Now the children of Benjamin heard that the children of Israel were gone up to Mizpah.-- And the children of Israel said: 'Tell us, how was this wickedness brought to pass?'

ד וַיַּעַן הָאִישׁ הַלֵּוִי, אִישׁ הָאִשָּׁה הַנִּרְצָחָה--וַיֹּאמֶר: הִגְבַּעְתָּהּ

4 And the Levite, the husband of the woman that was murdered, answered and said: 'I came into Gibeah that belongeth to Benjamin, I and

אֲשֶׁר לְבַנְיָמִן, בְּאֶתִי אָנִי  
וּפִילְגֵשִׁי לְלוֹן. my concubine, to lodge.

ה וַיִּקְמוּ עָלַי בַּעֲלֵי הַגִּבְעָה,  
וַיִּסְבּוּ עָלַי אֶת-הַבַּיִת לַיְלָה;  
אוֹתֵי דָמוֹ לְהַרְגִי, וְאֶת-פִּילְגֵשִׁי  
עֲנוּ וַתָּמֹת. 5 And the men of Gibeah rose against me, and  
beset the house round about upon me by night;  
me they thought to have slain, and my  
concubine they forced, and she is dead.

ו וָאֲחִזָּ בְּפִילְגֵשִׁי, וְאַנְתַּחֲתָהּ,  
וְאַשְׁלַחְתָּהּ, בְּכָל-שְׂדֵה נַחֲלַת  
יִשְׂרָאֵל: כִּי עָשׂוּ זָמָה וּנְבֻלָּה,  
בְּיִשְׂרָאֵל. 6 And I took my concubine, and cut her in  
pieces, and sent her throughout all the country  
of the inheritance of Israel; for they have  
committed lewdness and wantonness in Israel.

ז הִנֵּה כָלְכֶם, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל--הֲבוּ  
לְכֶם דְּבַר וְעֵצָה, הֲלֹם. 7 Behold, ye are all here, children of Israel,  
give here your advice and council.'

ח וַיִּקָּם, כָּל-הָעָם, כְּאִישׁ אֶחָד,  
לֵאמֹר: לֹא נֵלָךְ אִישׁ לְאָהֳלוֹ,  
וְלֹא נִסּוּר אִישׁ לְבֵיתוֹ. 8 And all the people arose as one man, saying:  
'We will not any of us go to his tent, neither  
will we any of us turn unto his house.

ט וְעַתָּה--זֶה הַדָּבָר, אֲשֶׁר  
נַעֲשֶׂה לְגִבְעָה: עָלֶיהָ, בְּגֹרֶל. 9 But now this is the thing which we will do to  
Gibeah: we will go up against it by lot;

י וְלָקַחְנוּ עֶשְׂרֵה אַנְשִׁים לְמֵאָה  
לְכָל שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל, וּמֵאָה לְאַלְפֵי  
וְאַלְפֵי לְרִבְבָּה, לְקַחַת צְדָה,  
לְעַם--לַעֲשׂוֹת, לְבוֹאֵם לְגִבְעָה  
בְּנִימֹן, כְּכָל-הַנְּבֻלָּה, אֲשֶׁר עָשָׂה  
בְּיִשְׂרָאֵל. 10 and we will take ten men of a hundred  
throughout all the tribes of Israel, and a  
hundred of a thousand, and a thousand out of  
ten thousand, to fetch victuals for the people,  
that they may do, when they come to Gibeah of  
Benjamin, according  
to all the wantonness that they have wrought in  
Israel.'

יא וַיֵּאסֹף כָּל-אִישׁ יִשְׂרָאֵל,  
אֶל-הָעִיר, כְּאִישׁ אֶחָד, חֲבָרִים.  
{ פ }

יב וַיִּשְׁלְחוּ שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל,  
אֲנָשִׁים, בְּכָל-שְׁבֹטֵי בְּנֵימֹן,  
לֵאמֹר: מָה הָרָעָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר  
נִהְיִתָּה בְּכֶם. 12 And the tribes of Israel sent men through all  
the tribe of Benjamin, saying: 'What  
wickedness is this that is come to pass among  
you?

יג וְעַתָּה תָּנוּ אֶת-הָאֲנָשִׁים בְּנֵי-  
בְּלִיעַל אֲשֶׁר בְּגִבְעָה, וְנִמְיִתֶם,  
וְנִבְעַרְתָּה רָעָה, מִיִּשְׂרָאֵל; וְלֹא  
אָבוּ, (בְּנֵי) בְּנֵימֹן, לִשְׁמֹעַ,  
בְּקוֹל אַחֵיהֶם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל. 13 Now therefore deliver up the men, the base  
fellows that are in Gibeah, that we may put  
them to death, and put away evil from Israel.'  
But the children of Benjamin would not  
hearken to the voice of their brethren the  
children of Israel.

יד וַיֵּאסְפוּ בְּנֵי-בְּנֵימֹן מִן-  
הָעָרִים, הַגִּבְעָתָה, לְצֵאת  
לְמַלְחָמָה, עִם-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. 14 And the children of Benjamin gathered themselves  
together out of their cities unto Gibeah, to go out to  
battle against the children of Israel.



טו וַיִּתְּפְקְדוּ בְּנֵי בְנִימִן בַּיּוֹם  
הַהוּא, מֵהָעָרִים, עֶשְׂרִים וּשְׁשֵׁה  
אֶלֶף אִישׁ, שֶׁלֶף חָרֶב-- לְבַד  
מִיֹּשְׁבֵי הַגְּבֵעָה, הַתְּפֹקְדוֹ, שֶׁבַע  
מֵאוֹת, אִישׁ בַּחוּר.

טז מִכֹּל הָעָם הַזֶּה, שֶׁבַע מֵאוֹת  
אִישׁ בַּחוּר, אִטֵּר, יָד-יְמִינֹו:  
כָּל-זֶה, קָלַע בְּאַבְנֵי אֶל-הַשַּׁעֲרָה-  
וְלֹא יָחֻטָּא. {פ}

יז וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל הַתְּפֹקְדוֹ, לְבַד  
מִבְּנֵימִן, אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ,  
שֶׁלֶף חָרֶב: כָּל-זֶה, אִישׁ  
מִלְחָמָה.

יח וַיִּקְמוּ וַיַּעֲלוּ בֵּית-אֵל,  
וַיִּשְׁאַלוּ בְּאֱלֹהִים, וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי  
יִשְׂרָאֵל, מִי יַעֲלֶה-לָנוּ בַּתְּחִלָּה  
לְמִלְחָמָה עִם-בְּנֵי בְנִימִן; וַיֹּאמֶר  
ה', יְהוּדָה בַּתְּחִלָּה.

יט וַיִּקְוּמוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, בַּבֹּקֶר;  
וַיַּחֲנוּ, עַל-הַגְּבֵעָה.

כ וַיֵּצֵא אִישׁ יִשְׂרָאֵל, לְמִלְחָמָה  
עִם-בְּנֵימִן; וַיַּעֲרֹכוּ אֹתָם אִישׁ-  
יִשְׂרָאֵל מִלְחָמָה, אֶל-הַגְּבֵעָה.

כא וַיֵּצְאוּ בְּנֵי-בְנִימִן, מִן-  
הַגְּבֵעָה; וַיִּשְׁחִיתוּ בְּיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם  
הַהוּא, שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף  
אִישׁ-- אֶרְצָה.

כב וַיִּתְחַזְּקוּ הָעָם, אִישׁ יִשְׂרָאֵל;  
וַיִּסְפוּ, לַעֲרֹךְ מִלְחָמָה, בַּמָּקוֹם,  
אֲשֶׁר-עָרְכוּ שָׁם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן.

כג וַיַּעֲלוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וַיִּבְכוּ  
לְפָנֵי-ה' עַד-הָעֶרֶב, וַיִּשְׁאַלוּ בַּה'  
לֵאמֹר, הַאֲוֹסִיף לְגֹשֶׁת לְמִלְחָמָה  
עִם-בְּנֵי בְנִימִן אַחִי; וַיֹּאמֶר ה',  
עֲלוּ אֵלָיו. {פ}

כד וַיִּקְרְבוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-בְּנֵי  
בְנִימִן, בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי.

כה וַיֵּצֵא בְנִימִן לְקִרְיָתָם מִן-

15 And the children of Benjamin numbered on that day out of the cities twenty and six thousand men that drew sword, besides the inhabitants of Gibeah, who numbered seven hundred chosen men.

16 All this people, even seven hundred chosen men, were left-handed; every one could sling stones at a hair-breadth, and not miss. {P}

17 And the men of Israel, beside Benjamin, numbered four hundred thousand men that drew sword; all these were men of war.

18 And the children of Israel arose, and went up to Beth-el, and asked counsel of God; and they said: 'Who shall go up for us first to battle against the children of Benjamin?' And the LORD said: 'Judah first.'

19 And the children of Israel rose up in the morning, and encamped against Gibeah.

20 And the men of Israel went out to battle against Benjamin; and the men of Israel set the battle in array against them at Gibeah.

21 And the children of Benjamin came forth out of Gibeah, and destroyed down to the ground of the Israelites on that day twenty and two thousand men.

22 And the people, the men of Israel, encouraged themselves, and set the battle again in array in the place where they set themselves in array the first day.

23 And the children of Israel went up and wept before the LORD until even; and they asked of the LORD, saying: 'Shall I again draw nigh to battle against the children of Benjamin my brother?' And the LORD said: 'Go up against him.' {P}

24 And the children of Israel came near against the children of Benjamin the second day.

25 And Benjamin went forth against them out

הַגְּבֵעָה, בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, וַיִּשְׁחִיתוּ  
בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד שְׁמֹנֶת עָשָׂר  
אֶלֶף אִישׁ, אַרְצָה: כָּל-אֵלֶּה,  
שֶׁלְפֵי חֶרֶב.

כּו וַיַּעֲלוּ כָל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכָל-  
הָעָם וַיָּבֹאוּ בֵּית-אֵל, וַיִּבְכוּ  
וַיֵּשְׁבוּ שָׁם לִפְנֵי ה', וַיִּצְוּמוּ  
בַּיּוֹם-הַהוּא, עַד-הָעֶרֶב; וַיַּעֲלוּ  
עֹלוֹת וּשְׁלָמִים, לִפְנֵי ה'.

כז וַיִּשְׁאַלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל, בַּה';  
וְשָׁם, אַרְוֹן בְּרִית הָאֱלֹהִים,  
בַּיָּמִים, הָהֵם.

כח וּפִינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֲרֹן  
עָמַד לִפְנֵיו, בַּיָּמִים הָהֵם לֵאמֹר,  
הֲאוֹסֵף עוֹד לְצֹאת לְמַלְחָמָה  
עִם-בְּנֵי-בְנִימֹן אָחִי, אִם-  
אֶחָדְל; וַיֹּאמֶר ה' עָלוּ, כִּי מָחָר  
אֶתְּנֶנּוּ בְיָדְךָ.

כט וַיִּשֶׂם יִשְׂרָאֵל אַרְבִּים, אֶל-  
הַגְּבֵעָה סָבִיב. {פ}

ל וַיַּעֲלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-בְּנֵי  
בְנִימֹן, בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי; וַיַּעֲרְכוּ  
אֶל-הַגְּבֵעָה, כַּפְּעַם בַּפְּעַם.

לא וַיֵּצְאוּ בְנֵי-בְנִימֹן לְקִרְיַת  
הָעָם, הַנִּתְקָו מִן-הָעִיר; וַיַּחֲלוּ  
לְהַפּוֹת מֵהָעָם חֲלָלִים כַּפְּעַם  
בַּפְּעַם, בְּמַסְלוֹת אֲשֶׁר אַחַת עֲלֵה  
בֵּית-אֵל וְאַחַת גֹּבְעָתָה בְּשַׂדֵּה,  
כְּשֹׁלְשִׁים אִישׁ, בְּיִשְׂרָאֵל.

לב וַיֹּאמְרוּ בְנֵי בְנִימֹן, נִגְפִים  
הֵם לִפְנֵינוּ כְּבְרָאשׁוֹנָה; וּבְנֵי  
יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ, נָנוּסָה וְנִתְקַנּוּהוּ,  
מִן-הָעִיר, אֶל-הַמַּסְלוֹת.

לג וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, קָמוּ  
מִמְּקוֹמוֹ, וַיַּעֲרְכוּ, בְּבַעַל תְּמָר;  
וְאַרְבַּי יִשְׂרָאֵל מִגֵּיחַ מִמְּקוֹמוֹ,  
מִמַּעֲרָה-גִבְעָה.

לד וַיָּבֹאוּ מִנֶּגֶד לַגְּבֵעָה עֶשְׂרֵת

of Gibeah the second day, and destroyed down to the ground of the children of Israel again eighteen thousand men; all these drew the sword.

26 Then all the children of Israel, and all the people, went up, and came unto Beth-el, and wept, and sat there before the LORD, and fasted that day until even; and they offered burnt-offerings and peace-offerings before the LORD.

27 And the children of Israel asked of the LORD--for the ark of the covenant of God was there in those days,

28 and Phinehas, the son of Eleazar, the son of Aaron, stood before it in those days--saying: 'Shall I yet again go out to battle against the children of Benjamin my brother, or shall I cease?' And the LORD said: 'Go up; for tomorrow I will deliver him into thy hand.'

29 And Israel set liers-in-wait against Gibeah round about. {P}

30 And the children of Israel went up against the children of Benjamin on the third day, and set themselves in array against Gibeah, as at other times.

31 And the children of Benjamin went out against the people, and were drawn away from the city; and they began to smite and kill of the people, as at other times, in the field, in the highways, of which one goeth up to Beth-el, and the other to Gibeah, about thirty men of Israel.

32 And the children of Benjamin said: 'They are smitten down before us, as at the first.' But the children of Israel said: 'Let us flee, and draw them away from the city unto the highways.'

33 And all the men of Israel rose up out of their place, and set themselves in array at Baal-tamar; and the liers-in-wait of Israel broke forth out of their place, even out of Maareh-geba.

34 And there came over against Gibeah ten



אלפים איש בחור, מפל-  
ישראל, והמלחמה, כבדה; והם  
לא ידעו, כי-נגעת עליהם  
הרעה. {פ}

thousand chosen men out of all Israel, and the  
battle was sore; but they knew not that evil was  
close upon them. {P}

לה ויגף ה' את-בנימן, לפני  
ישראל, וישחיתו בני ישראל  
בבנימן ביום ההוא, עשרים  
וחמשה אלף ומאה איש: כל-  
אלה, שלף חרב.

35 And the LORD smote Benjamin before  
Israel; and the children of Israel destroyed of  
Benjamin that day twenty and five thousand  
and a hundred men; all these drew the sword.

לו ויראו בני-בנימן, כי נגפו;  
ויתנו איש-ישראל מקום,  
לבנימן, כי בטחו אל-הארב,  
אשר-שמו אל-הגבעה.

36 So the children of Benjamin saw that they  
were smitten. And the men of Israel gave place  
to Benjamin, because they trusted unto the  
liers-in-wait whom they had set against  
Gibeah.--

לו והארב החישו, ויפשוטו אל-  
הגבעה; וימשדו, הארב, וידו  
את-כל-העיר, לפני-חרב.

37 And the liers-in-wait hastened, and rushed  
upon Gibeah; and the liers-in-wait drew forth,  
and smote all the city with the edge of the  
sword.

לח והמועד, היה לאיש  
ישראל--עם-הארב; הרב,  
להעלותם משאת העשן מן-  
העיר.

38 Now there was an appointed sign between  
the men of Israel and the liers-in-wait, that they  
should make a great  
beacon of smoke rise up out of the city.--

לט ויהפך איש-ישראל,  
במלחמה; ובנימן החל להכות  
חללים באיש-ישראל,  
כשלתים איש--כי אמרו, אד  
נגוף נגף הוא לפנינו כמלחמה  
הראשנה.

39 And the men of Israel turned in the battle,  
and Benjamin began to smite and kill of the  
men of Israel about thirty persons; for they  
said: 'Surely they are smitten down before us,  
as in the first battle.'

מ והמשאת, החלה לעלות מן-  
העיר--עמוד עשן; ויפן בנימן  
אחריו, והנה עלה כליל-העיר  
השמימה.

40 But when the beacon began to arise up out  
of the city in a pillar of smoke, the Benjamites  
looked behind them, and, behold, the whole of  
the city went up in smoke to heaven.

מא ואיש ישראל הפך, ויבהל  
איש בנימן: כי ראה, כי-נגעה  
עליו הרעה.

41 And the men of Israel turned, and the men  
of Benjamin were amazed; for they saw that  
evil was come upon them.

מב ויפנו לפני איש ישראל,  
אל-דרך המדבר, והמלחמה,  
הדביקתהו; ואשר, מהערים,  
משחיתים אותו, בתוכו.

42 Therefore they turned their backs before the  
men of Israel unto the way of the wilderness;  
but the battle followed hard after them; and  
they that came out of the city destroyed them in  
the midst of the men of Israel.

מג כתרו את-בנימן הרדיפהו,

43 They inclosed the Benjamites round about,  
and chased them, and overtook them at their

<p>מנוחה הַדְרִיכָהּ, עַד נֹכַח הַגְּבֻעָה, מִמִּזְרַח-שֶׁמֶשׁ.</p>	resting-place, as far as over against Gibeah toward the sunrising.
<p>מִד וַיִּפְּלוּ, מִבְּנֵימִן, שְׁמֹנֶה-עָשָׂר אֲלָף, אִישׁ: אֶת-כָּל-אֵלֶּה, אֲנָשֵׁי-חַיִּל.</p>	44 And there fell of Benjamin eighteen thousand men; all these were men of valour.
<p>מֵה וַיִּפְּנוּ וַיִּנְסוּ הַמִּדְבָּרָה, אֶל- סֵלַע הַרְמוֹן, וַיַּעֲלֶהוּ בַּמַּסְלֹת, חֲמִשָּׁת אֲלָפִים אִישׁ; וַיִּדְבִּיקוּ אֲחֵרָיו עַד-גִּדּוֹם, וַיִּכּוּ מִמֶּנּוּ אֲלָפִים אִישׁ.</p>	45 And they turned and fled toward the wilderness unto the rock of Rimmon; and they gleaned of them in the highways five thousand men; and followed hard after them unto Gidom, and smote of them two thousand men.
<p>מִו וַיְהִי כָל-הַנִּפְּלִים מִבְּנֵימִן, עָשָׂרִים וְחֲמִשָּׁה אֲלָף אִישׁ שֶׁלַף חָרֵב--בַּיּוֹם הַהוּא: אֶת-כָּל- אֵלֶּה, אֲנָשֵׁי-חַיִּל.</p>	46 So that all who fell that day of Benjamin were twenty and five thousand men that drew the sword; all these were men of valour.
<p>מִז וַיִּפְּנוּ וַיִּנְסוּ הַמִּדְבָּרָה, אֶל- סֵלַע הַרְמוֹן, שֵׁשׁ מְאוֹת, אִישׁ; וַיֵּשְׁבוּ בְּסֵלַע רְמוֹן, אַרְבָּעָה חֳדָשִׁים.</p>	47 But six hundred men turned and fled toward the wilderness unto the rock of Rimmon, and abode in the rock of Rimmon four months.
<p>מִח וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל שָׁבוּ אֶל-בְּנֵי בְנֵימִן, וַיִּכּוּם לְפִי-חָרֵב, מֵעִיר מֵתָם עַד-בְּהֵמָה, עַד כָּל- הַנִּמְצָא; גַּם כָּל-הָעָרִים הַנִּמְצָאוֹת, שָׁלְחוּ בָאֵשׁ. {P}</p>	48 And the men of Israel turned back upon the children of Benjamin, and smote them with the edge of the sword, both the entire city, and the cattle, and all that they found; moreover all the cities which they found they set on fire. {P}

## Part Three: The Aftermath

# שׁוֹפְטִים Judges Chapter 21

<p>א וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל, נִשְׁבַּע בַּמִּצְפָּה לֵאמֹר: אִישׁ מִמֶּנּוּ, לֹא-יִתֵּן בָּתּוֹ לְבַנְיָמִן לְאִשָּׁה.</p>	1 Now the men of Israel had sworn in Mizpah, saying: 'There shall not any of us give his daughter unto Benjamin to wife.'
<p>ב וַיָּבֹאוּ הָעָם, בֵּית-אֵל, וַיֵּשְׁבוּ שָׁם עַד-הָעָרֵב, לִפְנֵי הָאֱלֹהִים; וַיִּשְׂאוּ קוֹלָם, וַיִּבְכוּ בְּכִי גָדוֹל.</p>	2 And the people came to Beth-el, and sat there till even before God, and lifted up their voices, and wept sore.
<p>ג וַיֹּאמְרוּ--לִמָּה ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הֵיטָה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל: לְהִפְקֹד הַיּוֹם מִיִּשְׂרָאֵל, שִׁבְט אֶחָד.</p>	3 And they said: 'O LORD, the God of Israel, why is this come to pass in Israel, that there should be to-day one tribe lacking in Israel?'

ד וַיְהִי, מִמָּחָרֵת, וַיִּשְׁכְּמוּ הָעָם,  
וַיִּבְנוּ-שָׁם מִזְבֵּחַ; וַיַּעֲלוּ עֹלוֹת,  
וּשְׁלָמִים. {פ}

4 And it came to pass on the morrow that the people rose early, and built there an altar, and offered burnt-offerings and peace-offerings. {P}

ה וַיֹּאמְרוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִי אִשָּׁר  
לֹא-עָלָה בְּקֵהֶל מִכָּל-שְׁבֹטֵי  
יִשְׂרָאֵל, אֶל-ה': כִּי הִשְׁבֹּעָה  
הַגְּדוֹלָה הִיְתָה, לְאִשָּׁר לֹא-עָלָה  
אֶל-ה' הַמִּצְפָּה לְאֹמֶר--מוֹת  
יוֹמָת.

5 And the children of Israel said: 'Who is there among all the tribes of Israel that came not up in the assembly unto the LORD?' For they had made a great oath concerning him that came not up unto the LORD to Mizpah, saying: 'He shall surely be put to death.'

ו וַיִּנְחָמוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶל-בְּנֵימִן  
אָחִיו; וַיֹּאמְרוּ, נִגְדַע הַיּוֹם שְׁבֹט  
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

6 And the children of Israel repented them for Benjamin their brother, and said: 'There is one tribe cut off from Israel this day.'

ז מַה-נַּעֲשֶׂה לָהֶם לְנוֹתָרִים,  
לְנָשִׁים; וְאִנְחָנוּ נִשְׁבַּעְנוּ בְּה',  
לְבַלְתִּי תֵת-לָהֶם מִבְּנוֹתֵינוּ  
לְנָשִׁים.

7 How shall we do for wives for them that remain, seeing we have sworn by the LORD that we will not give them of our daughters to wives?'

ח וַיֹּאמְרוּ--מִי אֶחָד מִשְׁבֹּטֵי  
יִשְׂרָאֵל, אִשָּׁר לֹא-עָלָה אֶל-ה'  
הַמִּצְפָּה; וְהִנֵּה לֹא בָא-אִישׁ אֶל-  
הַמַּחֲנֶה, מִיְּבִישׁ גִּלְעָד--אֶל-  
הַקֵּהֶל.

8 And they said: 'What one is there of the tribes of Israel that came not up unto the LORD to Mizpah?' And, behold, there came none to the camp from Jabesh-gilead to the assembly.

ט וַיִּתְּפַקֵּד, הָעָם; וְהִנֵּה אִין-שָׁם  
אִישׁ, מִיּוֹשְׁבֵי יְבֹשׁ גִּלְעָד.

9 For when the people were numbered, behold, there were none of the inhabitants of Jabesh-gilead there.

י וַיִּשְׁלְחוּ-שָׁם הָעֵדָה, שְׁנַיִם-  
עָשָׂר אֶלְפֵי אִישׁ--מִבְּנֵי הַחַיִּל;  
וַיִּצְווּ אוֹתָם לֵאמֹר, לְכוּ וְהַפִּיתֶם  
אֶת-יוֹשְׁבֵי יְבֹשׁ גִּלְעָד לְפִי-חֶרֶב,  
וְהַנָּשִׁים, וְהַטָּף.

10 And the congregation sent thither twelve thousand men of the valiantest, and commanded them, saying: 'Go and smite the inhabitants of Jabesh-gilead with the edge of the sword, with the women and the little ones.'

יא וְזֶה הַדָּבָר, אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ: כָּל-  
זָכָר, וְכָל-אִשָּׁה יִדְעַת מִשְׁכָּב-  
זָכָר--תַּחְרִימוּ.

11 And this is the thing that ye shall do: ye shall utterly destroy every male, and every woman that hath lain by man.'

יב וַיִּמְצְאוּ מִיּוֹשְׁבֵי יְבִישׁ גִּלְעָד,  
אַרְבַּע מֵאוֹת נְעָרָה בְּתוּלָה, אֲשֶׁר  
לֹא-יָדְעָה אִישׁ, לְמִשְׁכָּב זָכָר;  
וַיִּבְאוּ אוֹתָם אֶל-הַמַּחֲנֶה שְׁלָה,  
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. {פ}

12 And they found among the inhabitants of Jabesh-gilead four hundred young virgins, that had not known man by lying with him; and they brought them unto the camp to Shiloh, which is in the land of Canaan. {P}

יג וַיִּשְׁלְחוּ, כָּל-הָעֵדָה, וַיְדַבְּרוּ  
אֶל-בְּנֵי בְנֵימִן, אֲשֶׁר בְּסֹלַע רִמּוֹן;

13 And the whole congregation sent and spoke to the children of Benjamin that were in the rock of Rimmon, and proclaimed

וַיִּקְרְאוּ לָהֶם, שְׁלוֹם. peace unto them.

יָד וַיָּשָׁב בְּנֵימִן, בְּעֵת הַהִיא, וַיִּתְּנוּ לָהֶם הַנְּשִׁים, אֲשֶׁר חִיו מִנְּשֵׁי יַבֶּשׁ גִּלְעָד; וְלֹא-מִצָּאוּ לָהֶם, בֵּן. 14 And Benjamin returned at that time; and they gave them the women whom they had saved alive of the women of Jabesh-gilead; and yet so they sufficed them not.

טו וְהָעָם נָחַם, לְבְנֵימִן: כִּי- עָשָׂה ה' פְּרָץ, בְּשַׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל. 15 And the people repented them for Benjamin, because that the LORD had made a breach in the tribes of Israel.

טז וַיֹּאמְרוּ זְקֵנֵי הָעֵדָה, מַה- נַּעֲשֶׂה לְנוֹתְרִים לְנָשִׁים: כִּי- נִשְׁמְדָה מִבְּנֵימִן, אִשָּׁה. 16 Then the elders of the congregation said: 'How shall we do for wives for them that remain, seeing the women are destroyed out of Benjamin?'

יז וַיֹּאמְרוּ, יִרְשֵׁת פְּלִיטָה יִז לְבְנֵימִן; וְלֹא-יִמְחָה שְׁבֵט, מִיִּשְׂרָאֵל. 17 And they said: 'They that are escaped must be as an inheritance for Benjamin, that a tribe be not blotted out from Israel.

יח וַאֲנַחְנוּ, לֹא נוּכַל לָתֵת-לָהֶם נָשִׁים--מִבְּנוֹתֵינוּ: כִּי-נִשְׁבָּעוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר, אַרְוֹר, נָתַן אִשָּׁה לְבְנֵימִן. { ס } 18 Howbeit we may not give them wives of our daughters.' For the children of Israel had sworn, saying: 'Cursed be he that giveth a wife to Benjamin.' {S}

יט וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה חַג-ה' בְּשִׁלֹּה מִיָּמִים יָמִימָה, אֲשֶׁר מִצְּפוֹנָה לְבֵית-אֵל מִזְרָחָה הַשָּׁמֶשׁ, לְמַסְלָה, הָעֹלָה מִבֵּית-אֵל שְׁכֵמָה--וּמִנֹּגֵב, לְלִבְנָה. 19 And they said: 'Behold, there is the feast of the LORD from year to year in Shiloh, which is on the north of Beth-el, on the east side of the highway that goeth up from Beth-el to Shechem, and on the south of Lebonah.'

כ וַיִּצְווּ (וַיִּצְווּ), אֶת-בְּנֵי בְנֵימִן לֵאמֹר: לָכוּ, וְאַרְבַּתְּם בְּכַרְמֵים. 20 And they commanded the children of Benjamin, saying: 'Go and lie in wait in the vineyards;

כא וְרִאִיתֶם, וְהִנֵּה אִם-יֵצְאוּ בָנוֹת-שִׁילֹה לְחֹוֹל בְּמַחְלוֹת, וַיִּצְאֲתֶם מִן-הַכַּרְמִים, וַחֲטַפְתֶּם לָכֶם אִישׁ אִשְׁתּוֹ מִבָּנוֹת שִׁילֹה; וְהִלַּכְתֶּם, אַרְצָ בְנֵימִן. 21 and see, and, behold, if the daughters of Shiloh come out to dance in the dances, then come ye out of the vineyards, and catch you every man his wife of the daughters of Shiloh, and go to the land of Benjamin.

כב וְהָיָה כִּי-יָבֹאוּ אֲבוֹתֶם אוֹ אַחֵיהֶם לְרוּב (לְרִיב) אֵלֵינוּ, וַאֲמַרְנוּ אֲלֵיהֶם חֲנוּנוֹ אוֹתָם--כִּי לֹא לָקַחְנוּ אִישׁ אִשְׁתּוֹ, בְּמִלְחָמָה: כִּי לֹא אֲתֶם נָתַתֶּם לָהֶם, כְּעֵת תְּאֻשְׁמוּ. { ס } 22 And it shall be, when their fathers or their brethren come to strive with us, that we will say unto them: Grant them graciously unto us; because we took not for each man of them his wife in battle; neither did ye give them unto them, that ye should now be guilty.' {S}

כג וַיַּעֲשׂוּ-כֵן, בְּנֵי בְנֵימִן, וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם, מִן-הַמַּחְלָלוֹת 23 And the children of Benjamin did so, and took them wives, according to their number,

אֲשֶׁר גָּזְלוּ; וַיִּלְכוּ, וַיָּשׁוּבוּ אֵל-  
נַחֲלָתָם, וַיְבִנוּ אֶת-הָעָרִים, וַיֵּשְׁבוּ  
בָהֶם.

of them that danced, whom they carried off;  
and they went and returned unto their  
inheritance, and built the cities, and dwelt in  
them.

כַּד וַיִּתְּהַלְכוּ מִשָּׁם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל  
בַּעֲת הַהִיא, אִישׁ לְשִׁבְטוֹ  
וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ; וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם, אִישׁ  
לְנַחֲלָתוֹ. {פ}

24 And the children of Israel departed thence  
at that time, every man to his tribe and to his  
family, and they went out from thence every  
man to his inheritance. {P}

כֹּה בַיָּמִים הָהֵם, אִין מֶלֶךְ  
בְּיִשְׂרָאֵל: אִישׁ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו,  
יַעֲשֶׂה. {ש}

25 In those days there was no king in Israel;  
every man did that which was right in his  
own eyes. {P}

## What is a Pilegesh?

<p>רש"י בראשית פרשת חיי שרה - תולדות פרק כה (ו) הפילגשים - חסר כתיב, שלא היתה אלא פלגש אחת, היא הגר היא קטורה. נשים בכתובה, פילגשים בלא כתובה, כדאמרין בסנהדרין (כא א) בנשים ופילגשים דדוד:</p>
<p>רמב"ן בראשית פרשת חיי שרה - תולדות פרק כה ורש"י כתב נשים בכתובה, פילגשים שלא בכתובה כדאמר בנשים ופילגשים דדוד בסנהדרין (כא א). ואין הדבר כן, כי לא תקרא פילגש אלא כשהיא בלא קדושין, כי הכתובה מדברי סופרים, והגירסא בסנהדרין פילגש בלא כתובה וקדושין. אבל אפשר שגם בני נח כאשר ישאו להם נשים כמשפטן בבעילה היו נוהגים לכתוב להן מהר ומתן, ואשר רצונה שתהיה להם פילגש וישלח אותה כאשר ירצה ולא יהיו בניה בנוחלים את שלו, לא היה כותב לה כלום. ועל דעת רבותינו (ב"ר סא ד) שהיא הגר, הנה היא פילגש ודאי:</p>

## Iyun 1: Sedom Parallel

Bereishis 19:1-13

<p>א וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֹמָה, בְּעָרֵב, וְלוֹט, יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר-סְדֹם; וַיֵּרְא-לוֹט וַיִּקָּם לְקִרְיָתָם, וַיִּשְׁתַּחוּ אַפָּיִם אֶרְצָה.</p>	<p>1 And the two angels came to Sodom at even; and Lot sat in the gate of Sodom; and Lot saw them, and rose up to meet them; and he fell down on his face to the earth;</p>
<p>ב וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא-אֲדֹנָי, סוּרוּ נָא אֶל-בַּיִת עַבְדְּכֶם וְלִינוּ וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם, וְהִשְׁפַּמְתֶּם, וְהִלַּכְתֶּם לְדַרְכְּכֶם; וַיֹּאמְרוּ לֹא, כִּי בְרוּחַ נָלִין.</p>	<p>2 and he said: 'Behold now, my lords, turn aside, I pray you, into your servant's house, and tarry all night, and wash your feet, and ye shall rise up early, and go on your way.' And they said: 'Nay; but we will abide in the broad place all night.'</p>
<p>ג וַיִּפְצַר-בָּם מְאֹד--וַיִּסְרוּ אֵלָיו, וַיָּבֹאוּ אֵל- בֵּיתוֹ; וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה, וּמִצוֹת אֶפֶה וַיֹּאכְלוּ.</p>	<p>3 And he urged them greatly; and they turned in unto him, and entered into his house; and he made them a feast, and did bake unleavened bread, and they did eat.</p>
<p>ד טָרַם, וַיִּשְׁכְּבוּ, וְאֲנָשֵׁי הָעִיר אֲנָשֵׁי סְדֹם, נֹסְבֵי עַל-הַבַּיִת, מִנְּעַר וְעַד-זָקֵן: כָּל-הָעָם, מִקְצָה.</p>	<p>4 But before they lay down, the men of the city, even the men of Sodom, compassed the house round, both young and old, all the people from every quarter.</p>





ודע והבן כי ענין פילגש בגבעה (שופטים יט) אף על פי שהוא נדמה לענין הזה איננו כמוהו לרוע, כי הרשעים ההם לא היה דעתם לכלות הרגל ממקומם, אבל היו שטופי זמה ורצו גם במשכב האיש האורח, וכאשר הוציאו אליהם פילגשו נתפייסו בה. והאיש הזקן שאמר להם הנה בתי הבתולה ופילגשהו אוציאה נא אותם ועשו להם הטוב בעיניכם (שם יט כד), יודע היה שלא יחפצו בבתו ולא יעשו עמה רעה, ועל כן לא אבו לשמוע לו, וכאשר הוציאו את פילגשו לבדה שתקן ממנו. והאיש בעל הבית גם האורח כולם היו חפצים להציל את האיש בפילגשו, כי פילגש היתה לא אשת איש, וכבר זנתה עליו: ובפרץ ההוא עוד לא היו בו כל אנשי העיר כאשר בסדום שנאמר בו "מנער ועד זקן כל העם מקצה", אבל בגבעה נאמר והנה אנשי העיר "אנשי בני בליעל" (שם יט כב), מקצתם שהיו שרים ותקיפים בעיר, כמו שאמר האיש (שם כ ה) ויקומו עלי בעלי הגבעה, ועל כן לא מיחו האחרים בידם:

Abarbanel, Shoftim 19, Bechina Chamishis

הבחינה החמישית מפני שבני הגבעה כווננו במעשה הזה לכלות הרגל ממקומם ושלא יעבור עוד בארצם איש או אשה, ומפני זה היו חייבי מיתה כפי המשפט המדיני<sup>21</sup>, לעשות גדר וסייג לשאר הערים וכל ישראל ישמעו ויראו ולא יזידון לעשות עוד<sup>22</sup> כדבר הרע הזה. וממה שאמרתי התבאר שהיה זה החטא דומה לחטאת סדום ההפוכה כמו רגע<sup>23</sup>. ואם תאמר למה לא נענשו אם כן כעונש אנשי סדום מאת ה' מן השמים<sup>24</sup> אחרי שהיה חטאם שווה ומתדמה להם? אני אשיבך מלין<sup>25</sup>, שאנשי סדום לא נענשו על אשר דימו אז לעשות למלאכים<sup>26</sup>, כי אם על אשר הרעו פעמים רבות קודם לזה בפועל, וכמו שאמר השם יתברך (בראשית יח, כ-כא) "זעקת סדום ועמורה כי רבה וחטאתם כי כבדה מאד. ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה" וגו', הנה אם כן קודם ביאת המלאכים כבר היו אנשי סדום חייבי כליה והמלאכים באו להענישם, כמו שאמרו (שם יט, יג) "כי משחיתים אנחנו את המקום הזה", אבל אנשי הגבעה לא עשו הנבלה הזאת כי אם בפעם ההיא, והוא היה החטא הראשון אשר חטאו בזה, ולכן לא היו ראויים להענש כאנשי סדום, שהיו מתמידים באותו חטא, לפי שהקב"ה מאריך לרשעים ומעניש אותם כשנתמלא סאתם. והנה הרמב"ן<sup>27</sup> השתדל להבדיל בין חטאת סדום לחטאת אנשי הגבעה ולהכביד עוון סדום ולהקל בעוון אנשי הגבעה. ולא נכנס בדוחק הזה, כי אם להשיב לספק אשר העירותי, וכדי להקל בענין בעלי הגבעה ליישב דעתו שיזכור למה נפלו ישראל לפני בני בנימין פעמיים. ואין כן דעתי, כי עוונותיהם היו שווים ומתדמים באיכותם, ולא התחלפו כי אם בהישנות החטא והתמדתו<sup>28</sup> וניכרים אמרי אמת. והנה הארכתני בזה להראות יושר דעתי ולאמת שבני הגבעה חייבי מיתה היו, והותרה בזה השאלה השלישית.

Malbim, Shoftim 19:22

אנשי סדום היה חטאם מצד השכל, כי חקקו להם חוקים לא טובים ומשפטים בל יחיו בהם חיי המדיניות, וקבלו עליהם החוקים האלה למשפטים צדיקים, בל יעבר אורח דרך ארצם, והעובר ענוש יענש כפי נימוסיהם, ולא עשו מה שעשו מפני תאותם רק מפני נימוסיהם הנשחתות, לא כן אנשי הגבעה לא שכלם היה במעל הזה, ולא מפני חק ונימוס עשו זאת, רק מפני תאוותם, שמה שלא האריחו את האיש היה מפני כי היו כילים וצרי עין, ומה שרצו לבעול אותו היה מפני תאותם לבד.

## Culture of Anarchy

Tanna Devei Eliyahu Rabba, Perek 11

ושמא תאמר אותן שבעים אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו, לפי שהיה להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע, ופנחס בן אלעזר עמהם, היה להם לילך ולקשור חבלים של ברזל במתניהם ולהגביהם בגדיהם למעלה

מארכובותיהן ויחזרו בכל עיירות ישראל יום אחד ללכיש, יום אחד לבית אל, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים, וכן בכל מקומות ישראל וילמדו את ישראל דרך ארץ בשנה ובשנים עד שיתישבו ישראל בארצם, כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה בעולמות כולן שברא מסוף העולם ועד סופו, והם לא עשו כן אלא כשנכנסו לארצם כל אחד ואחד מהם נכנס לכרמו וליינו ולשדהו ואומרים שלום עליך נפשי, כדי שלא להרבות עליהן את הטורח... וכשעשו בני בנימין דברים מכווערין ודברים שאינן ראויין באותה שעה בקש הקב"ה להחריב את כל העולם כולו, אמר הקב"ה לא נתתי לאלו את ארץ ישראל אלא כדי שיקראו וישנו ויעסקו בתורה כל ענין בזמנו וילמדו דרך ארץ, אמר הקב"ה לא כך כתבתי בתורתי אף על פי שאין בהם בישראל דברי תורה אלא דרך ארץ בלבד יקויים בהם בישראל הכתוב (ויקרא כ"ו) ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו וגו', אבל אם תעשו את התורה והמצות אחד מכם ירדוף אלף ושנים מכם יניסו רבבה, שנאמר (דברים ל"ב) איכה ירדוף אחד אלף ושנים יניסו רבבה וגו', לפיכך בגבעת בנימין שלא היו עוסקין בתורה ובדרך ארץ נתקבצו ויצאו למלחמה ונהרגו בהם שבעים אלף, ומי הרג את כל אלה, הוי אומר לא הרג אותן אלא הסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע, ופנחס בן אלעזר

## Carthage:



“Sweating Truth in Ancient Carthage”: Adrienne Mayor, Stanford University

In the 1920s, an electrifying French discovery in the ruins of Carthage was reported. The precinct of the tophet (cemetery/site of child sacrifice) had been found (other tophets exist in Punic colonies, eg Sardinia). Thousands of urns with burnt remains of young children, stone tablets carved with the letters MLK, Punic inscriptions dedicating sons to Baal, and a stele with the inscribed image of a priest holding an infant confirmed the identification.

...

In his own discussion of the appalling atrocities reported during the Revolt of the Mercenaries, Miles acknowledges the hair-raising violence of this “war without pity,” (205) marked by “infamous brutality,” “hideous” tortures, and “butchery,” (208), echoing the words of Polybius, that this war “far excelled all wars we know of in cruelty and defiance of principle.”

## Iyun II: Civil War

### How could the Urim VeTumim Misguide Them?

Ramban, Bereishis19:8

i)

והנה שתי הכתות ראויות להענש, כי בנימין מרשיע שאינו חושש ליסר הרעים ולא לגעור בהם כלל, וישראל עושין מלחמה שלא מן הדין, וגם את פי ה' לא שאלו בזה.

ii)

אבל אמרו מי יעלה לנו בתחלה למלחמה על בני בנימין (שופטים כ יח), כי מעצמם הסכימו למלחמה על כל פנים. וכן לא שאלו בענין הנצוה "אם תתנם בידך", כי בטחו בזרוע בשר שהיו רבים מאד, כי עתה כמוהם עשרה פעמים ויותר. ולא שאלו אלא "מי יעלה לנו בתחלה", והוא כמו גורל ביניהם. אולי היה כל שבט אומר "לא אעלה אני תחלה", או אומר "אני ראשון", והקב"ה השיב כפי

שאלתם יהודה בתחלה, לאמור כי יהודה הוא בראש לעולם, כי ביהודה בחר ה' לנגיד (דהי"א כח ד), ולכך לא אמר "יהודה יעלה" כשאר המקומות (עיין שופטים א ב), כי לא הרשה אותם, אבל לא מנעם, ולא אמר להם "לא תעלו ולא תלחמו" מפני ענשו של בנימין:

והנה הלך השם עם שניהם בקרי והניחם למקרים. ובני בנימין היו גבורים, ועריהם בצורות, והשחיתו בישראל הבוטחים בזרוע בשר, והוסיפו עונש על עונשם, כי די היה להם להבריח ישראל מן הגבעה, והם הכו בהם למשחית איבת עולם והפילו מהם עם רב ועצום כ"ב אלפים. והנה ישראל כאשר הכו מכה רבה נודעה להם שגגתם, כי עשו מלחמה עם אחיהם שלא ברשות גבוה ושלא כדין תורה, ועל כן שאלו ביום השני האוסיף לגשת למלחמה עים בני בנימין אחי (שם כ כג). והזכירו עתה האחוה, לשאול אם הוא אוסר עליהם המלחמה, והשם הרשה אותם עתה ביום השני, ואמר עלו אליו, כי עתה מותר להם לדרוש דם אחיהם השפוך. והם לא שאלו הנצוח, כי עדיין היו בוטחים ברובם לנצח על כל פנים, והשם לא באר להם רק כי המלחמה מותרת להם. ומפני שעדיין לא נתכפר עונשם הראשון נפלו מהם גם ביום השני י"ח אלפים:

וביום השלישי גזרו תענית ויצומו ויבכו לפני ה', והקריבו עולות לכפר על הרהורי הלב אשר בטחו בזרועם והקריבו שלמים והם שלמי תודה כי ראו עצמם כאלו כלם פלטים מחרב בנימין, וזה משפט כל הנמלטים להקריב תודה, כענין שנאמר (תהלים קז כב) ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה, וכתוב (שם כז ו) ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהלו זבחי תרועה אשירה ואזמרה לה':

iii)

והנה היו בשני הימים המתים מישראל ארבעים אלף, ומבנימין נפלו בסוף כ"ה אלפים אנשי חיל (שופטים כ לה), ומעיר מתום עד כל הנמצא (שם כ מח), רבים. ויתכן שיהיו ט"ו אלפים בין אנשים ונשים והטף, והיה עונש שתי הכתות בשוה:

ומה נכבדו דברי רבותינו (סנהדרין קג ב) שהיה הקצף בפסלו של מיכה, אמר הקב"ה בכבודי לא מחיתם, בכבוד בשר ודם מחיתם. לומר, בכבודי לא מחיתם במחוייבי מיתה ופושטים ידיהם בעיקר, בכבוד בשר ודם מחיתם יותר משורת הדין. ועל כן סכל עצת שתי הכתות ואמץ את לבכם ולא זכרו ברית אחים:

Abarbanel, Shoftim 20:28

וְאִמְנָם אִיךְ צִדְקָה תִּשׁוּבַת הָאוּרִים מִבּוֹאֵר מֵאֵד. כִּי בְרֵאשׁוֹנָה שָׁאֲלוּ מִי הָרְאוּי לַעֲלוֹת בְּתַחֲלֵיהֶם  
וְהַשֵּׁי יִשְׁיבִים: יְהוּדָה, כִּי הוּא הִיָּה הַשֵּׁר וְהַנְּגִיד בִּינֵיהֶם, וְהֵנָּה לֹא אָמַר שֵׁם שִׁיעֲלוּ וְכָל שֶׁכֵּן שָׁאֲלוּ  
אִמְרָ שִׁינְצַחוּ, כִּי הֵם לֹא שָׁאֲלוּ אֶז עַל הָעֲלִיָּה לְמִלְחָמָה וְלֹא אִם יִנְצַחוּ, כִּי בִטְחוּ בִּשְׁבֵט  
וּבַגְּבוּרָתָם שֶׁהָיוּ אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ וּבְנֵי בְנִימִין כִּ״ו אֶלֶף, אֲבָל שָׁאֲלוּ מִי יַעֲלֶה, אֲוֹלֵי־<sup>55</sup> הַיָּה  
כָּל שִׁבְט רֹוצֵה לִהְיוֹת רֹאשׁ וְקִצִּין<sup>56</sup> בִּזְהָ, אֲו הִיָּה נִשְׁמַט כָּל שִׁבְט מֵהִיּוֹת נִגִּיד נִגִּיד בְּנֵי בִּימִין  
כְּדַבְרֵי הַרְמַבְ״ן, וְהֵנָּה הַשֵּׁם הַנִּיחָם לְמִקְרָה<sup>57</sup>, כִּי בְנֵי בְנִימִין הָיוּ חֲזֻקִים וְעֵרִיָּהֶם בְּצוּרוֹת בְּשִׁבְטֵיהֶם  
וְהַשְּׁחִיתוּ בִּישְׂרָאֵל. וּבַפֶּעַם הַשְּׁנִית הַשֵּׁיב ״עֲלוּ אֵלָיו״<sup>59</sup>, לְפִי שֶׁהִיָּה רִצּוֹן הָאֵל ית' שִׁיעֲלוּ סִבְטֵיהֶם  
כְּדִי לְהַעֲנִישׁם בִּיָּדֵיהֶם<sup>60</sup>, וְלִזֶּה לֹא אָמַר כִּי אֲתַנְהוּ בִּידֶךָ<sup>61</sup>. וְיִשְׂרָאֵל הִיָּה רֹאשׁ לְשָׁאוֹל אִם יַעֲלֵה  
וְאִין סִפְק שָׁאֲז לֹא יִשְׁיבִים הָאֵל ית' כִּי אִם הָאֲמַת, אֲבָל הֵם לֹא נִתְּנוּ לֵב לְשָׁאוֹל עַל הָהַצְלָחָה  
הָאֲלוּהָ ית' לֹא הִבְטִיחָם עֲלֵיהָ וְלִכֵּן נִגְפוּ וְלֹא הִצְלִיחוּ, אִמְנָם בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית הוֹסִיפוּ עוֹד בְּשָׁאוֹל  
״אִם אַחַדְל״, ר״ל אִם לֹא אֲצִלִּיחַ בְּמִלְחָמָה אַחַדְל מִמֶּנָּה, וְאֲז לְפִי שֶׁכָּבַר לְקַחוּ מִיָּד יי' כַּפְלִים בְּיָד  
חֲטָאתָם<sup>62</sup> וְשָׁאוֹל בְּבִיאוֹר, הַשֵּׁיבִים בְּפִירוּשׁ: ״כִּי מִחַר אֲתַנְהוּ<sup>63</sup> בִּידֶךָ״, ר״ל מִחַר אֲתַנְהוּ הָאֵל  
נִתְּתִיָּהוּ הַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים. הֵנָּה הִתְּבָאֵר מִזֶּה לְדַעְתָּם ז״ל - וְהוּא דַעַת הַמְּפֹרָשִׁים כּוֹלֵם - לְמַה שֶׁ  
בְּשֵׁנֵי הַפֶּעַמִּים הָרֵאשׁוֹנִים וְאִיךְ צִדְקָה תִּשׁוּבַת הָאֵל ית'.



ואפשר לומר בעניין הזה עוד שישראל חטאו באופן השאלה: עם היות ששאלו בה' הנה לא שאלו על ידי פינחס בן אלעזר בן אהרן שהיה הכהן הגדול, ומצות האורים והתומים היה בכח הגדול, כמ"ש (במדבר כז, כ) "ולפני אלעזר הכהן יעמוד" שהיה כהן גדול. וגם לא היתה השאלה במקום הראוי להיות, רוצה לומר לפני הארון באופן שישרה שם רוח הקודש. ולכן בשם הפעמים הראשונים לא זכר כי אם "וישאלו בני ישראל באלהים"; "וישאלו ביי", כי היתה השאלה באל יתברך, אבל לא היה על ידי האמצעי הראוי ולא במקום הנאות, ולכן נגפו שם הפעמים ולא באה אליהם תשובה שלימה, ובפעם השלישית סדרו הדבר כראוי ולכן בא אליהם התשובה כראוי, ובעבור זה אמר בפעם השלישית - מה שלא אמר בשתי הפעמים הראשונים - "ושם ארון ברית האלהים בימים ההם ופינחס בן אלעזר בן אהרן עומד לפניו בימים ההם", ר"ל שהיה עומד לפני הארון בעת השאלה בימים ההם ששאלו ישראל בשאלה השלישית. ואולי שהכהן אשר שאלו על ידו שתי הפעמים הראשונים לא שרתה עליו רוח הקודש ולא צדק האותיות כראוי וטעה בתשובות, ופינחס שרוח ה' דיבר בו השיג הכוונה האלהית והגידה.

Zohar, Shmini 22

אמר ר' אלעזר מאין לנו זה, (שאם ישראלים רשעים מתכוונים להרג הם נעברים מן העולם), אמר לו, תא חזי מן פלגש בגבעה, שאף על גב (שבני גבעה) היו רשעים, לא רצה הקב"ה שיתעוררו (להענישם) רשעים אחרים מבני ישראל, ועל כן מתו כל הפעמים שמתו (במלחמות הראשונות), עד שכל הרשעים שנתעוררו להענישם מתו ונאבדו ונשארו הצדיקים ביותר, שעשו הדבר בדרך האמת.

### Iyun III: The Aftermath

#### Yavesh Gilad:

Tanchuma, Vayeishev 2

תדע לך כח החרם, שהרי השבטים שקנאו על פלגש בגבעה ולא קנאו על פסל מיכה הרגו בהן בני בנימין פעם ראשונה ושניה ושלישית כמה אלפים, ולבסוף עשו תשובה ונפלו לפני הארון ונתרצה להם הקב"ה והחרימו שיבאו כל ישראל מקטן ועד גדול, שנאמר (שופטים כ"א) כי השבועה הגדולה היתה לאשר לא עלה אל ה' המצפה לאמר מות יומת, וכי שבועה היתה שם, אלא ללמדך שהחרם היא השבועה, אנשי יבש גלעד לא עלו ונתחייבו מיתה.

Abarbanel, Shoftim 21:5

והנה חששו לזה אחרי המלחמות לארבעה סיבות: האחת מפני השבועה, וחשבו שנרדף שבועה שנעשה ברבים אין לו היתר<sup>31</sup>, והיתה הסיבה בזה לפי שבימים ההם אין מלך ולא שופט בישראל, שאם היה שם הוא היה המחרימם והמנדה והוא היה מתיר החרמות והשבועות על דעת

כולם, אבל עתה הם קבלו חרמותיהם במעמד אחד<sup>32</sup> והיו צריכין מניין אחר כהם להתירו<sup>33</sup>, ולא נמצא<sup>34</sup>, כי רבים מהם מתו במלחמות, והשבועות היו קודם לכן<sup>35</sup> לכך הוצרכו לקיימם, וכמו שהוסיפו קצת מחכמינו (כתובות עה ע"א) מדבר הגבעונים שלא היכום בעבור שנשבעו להם ברבים.

השנית שעשו זה בדרך גדר וסייג, כי אם יקרה עוד כדבר הזה שישלחו ישראל לקרוא לכל<sup>2</sup> איש<sup>36</sup> המלחמה שיתקבצו במקום אחד שלא יעצור כח עיר אחת להיפרד מן הציבור ולהפר<sup>3</sup> השבועה, כי אם יהיה כן, יעשו כולם כזה פעמים רבות אחרות, ואולי בעת צרה ומלחמה כשלא יבואו יהיה זה סיבה לשיכשל ישראל לפני אויביהם. לכן ראו לייסר בייסורים קשים העיר אשר<sup>4</sup> לא תבוא בקהל ונפרדה מאחיה בני ישראל, באופן שכל ישראל ישמעו ויראו<sup>37</sup> ולא יהיו נפרדים מן הציבור פעם אחרת, ולכן לא התירו השבועה אף שיוכלו להתירו מן הדין, לפי שכל טוב ישראל והישארותם נתלה בהתאחדם יחד, וכמאמר הנביא (הושע ד, יז) "חבור עצבים אפרים הנח לך"<sup>38</sup>.

והסיבה השלישית היא, כי מאשר היו ישראל במחשבה מאין יתנו נשים לנמלטים משבט בנימין, והיתה שבועתם כל אשר נאספו במצפה ש"איש ממנו לא יתן את בתו לבנימן לאשה", הוצרכו לחקור מי אשר לא עלה בקהל ה' ולא בא אל המצפה ולא נכלל בשבועה שנעשתה שמה. כדי שתוכלו בנותיו להינשא לבני בנימין.

והסיבה הרביעית היא, כי מאשר ראו בני ישראל שנמשך ביניהם רעה רבה, אם באשר נפלו מהם במלחמה ואם בהחרימם שבט בנימין, חרה אפם למה יבש גלעד לא הלכו שם ולא נפל אם כן מהם איש, ולפי שלא יתפארו לאמר חטא ישראל כמה שעשה ואנחנו נקיים, כי לפי שלא עלינו שם לא ניגפנו לפני בני בנימין ולא שחתנו בהם, לכן - לפי<sup>39</sup> שלא יתפאר יבש גלעד על כל ישראל - אמרו להחרימם כפי השבועה ולהענישם כפי הדין, כי לא באו לעזרת ה' בגבורים<sup>40</sup>.

## Order and Chaos:

Maharal, Gittin 6b

ואל יהא מעשה פילגש בגבעה קל בעיניך, כי היה סוף הכל כאשר היו ישראל בלי מלך ולא היה להם סדר, ולכך מעשה פלגש בגבעה כתיב בסוף ספר שופטים אשר כל ספר שופטים מדבר במעשי ישראל כאשר היו בלי מלך, והיה המעשה הזה יוצא לגמרי מן הסדר עד שלא היה העולם יכול לעמוד, וכמו שקרה בזה המעשה שכמעט היה חרב ובטל שבט מישראל, ודבר זה היה חורבן אל ישראל, כאשר היה נבטל שבט אחד, וגמירי דלא בטל שבט מישראל, ואם בטל שבט אחד כאלו חס ושלוש ישראלים בטילים מן העולם, ואז העולם חרב לגמרי, ולפיכך היה מתחייב מן המעשה הזה שלא יהיה בטל הסדר בעולם, שיהיה מלך בעולם אשר שומר הסדר, וכך ויהי איש אחד מן הרמתיים ושמו אלקנה, ואז היה התחלת תולדות שמואל הנביא בעולם, והוא העמיד המלכים תחלה בישראל.

## Joy:

Talmud Bavli, Baba Basra 121a-b

We learnt elsewhere: R. Simeon b. Gamaliel said: Israel had no [other] festive days like the fifteenth of Ab and the Day of Atonement on which the daughters of Jerusalem went out in white garments, borrowed [for the

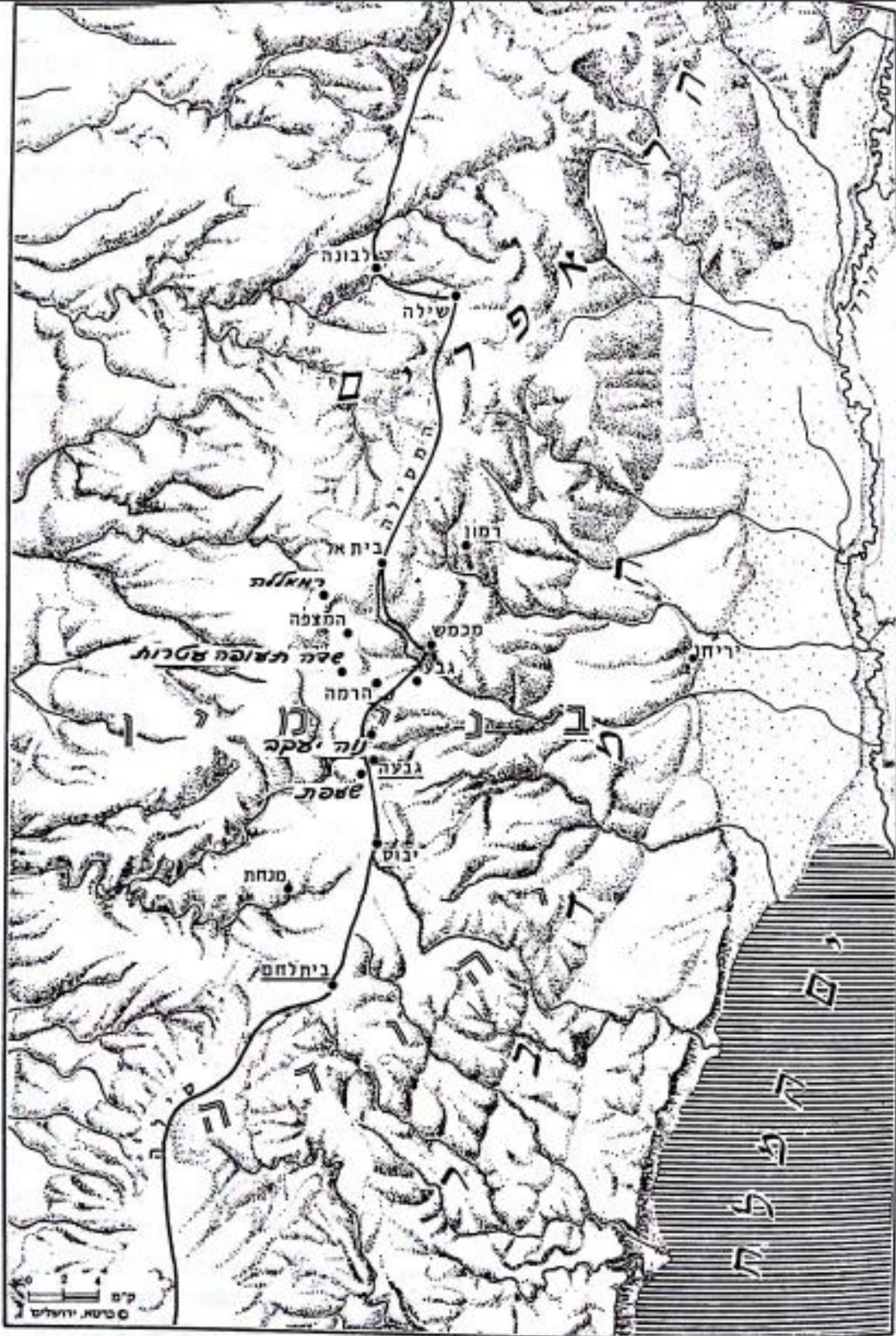
תנן התם אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין שלא

occasion], so as not to shame those who possessed none [of their own]. One well understands why the Day of Atonement [should be such a festive occasion for it is] a day of pardon and forgiveness, [and it is also] a day on which the second Tablets were given, but what is [the importance of] the fifteenth of Ab? — Rab Judah said in the name of Samuel: [It was] the day on which the tribes were allowed to intermarry with one another. What was their exposition? — This is the thing [implies] this thing shall only apply to this generation. Rabbah b. Bar Hana said in the name of R. Johanan: [It was] the day on which the tribe of Benjamin was allowed to enter the congregation. [This was for a time prohibited], for it is written, Now the men of Israel had sworn in Mizpah saying: 'There shall not any of us give his daughter unto Benjamin to wife.' What was their exposition? — 'Of us,' but not of our children. R. Dimi b. Joseph said in the name of R. Nahman: [It was] the day on which the dying in the wilderness had ceased; for a Master said: Before the dying in the wilderness had ceased there was no [divine] communication with Moses; for it is said, So it came to pass, when all the men of war were consumed and dead from among the people, that the Lord spoke unto me saying, '[only then', said Moses] 'was there speaking to me'. 'Ulla said: [It was] the day on which Hosea, son of Elah, removed the guards whom Jeroboam had placed on the roads to prevent Israel from making the pilgrimages to Jerusalem. R. Mattena said: [It was] the day on which the slain of Bethel obtained [suitable] burial; for R. Mattena said [elsewhere]: On the day when the slain of Bethel obtained burial [the benediction] 'who art kind and dealest kindly' was instituted at Jabneh 'Who art kind' [was instituted] because they did not decompose; 'and dealest kindly' [was instituted] because they obtained burial. Both Rabbah and R. Joseph said: [It was] the day on which they ceased cutting wood for the altar. It was taught: R. Eliezer the Great said: As soon as the fifteenth of Ab arrived, the power of the sun weakened and they chopped no [more] wood for the altar. R. Manasseh said: They called it, 'the day of the breaking of the axe.'

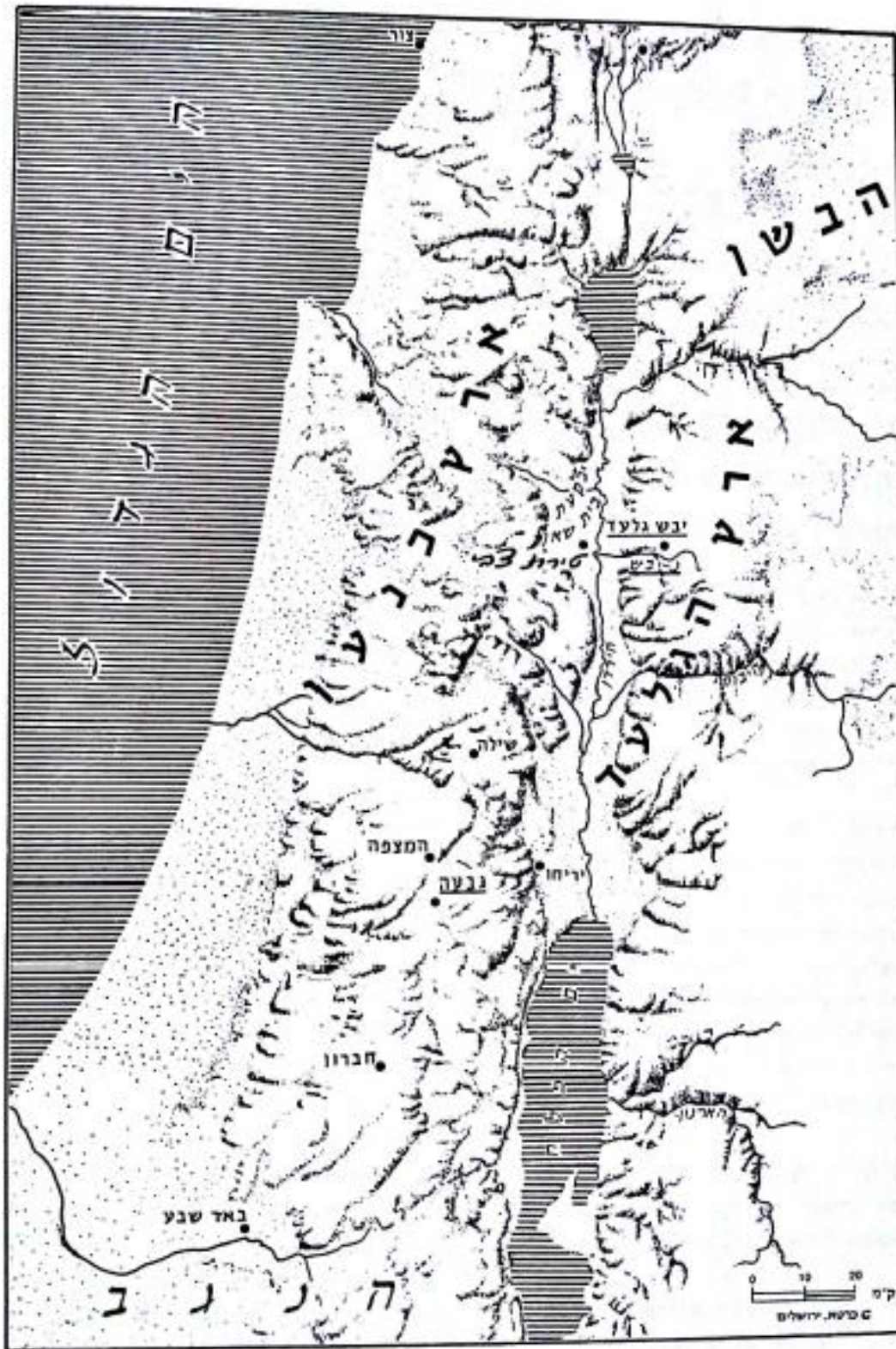
לבייש את מי שאין לו בשלמא יום  
הכפורים יום שליחה ומחילה יום  
שנתנו בו לוחות אחרונות אלא חמשה  
עשר באב מאי היא אמר רב יהודה אמר  
שמואל יום שהותרו שבטים לבא זה  
בזה מאי דרוש זה הדבר דבר זה לא יהא  
נוהג אלא בדור זה רבה בר בר חנה אמר  
רבי יוחנן יום שהותר שבט בנימן לבא  
בקהל דכתיב ואיש ישראל נשבע  
במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו  
לבנימן לאשה מאי דרוש ממנו ולא  
מבנינו רב דימי בר יוסף אמר רב נחמן  
יום שכלו בו מתי מדבר דאמר מר עד  
שלא כלו מתי מדבר לאלא היה דיבור  
עם משה שנאמר ויהי כאשר תמו כל  
אנשי המלחמה למות מקרב העם  
וסמך ליה וידבר ה' אלי לאמר אלי  
היה הדיבור עולא אמר יום שביטל בו  
הושע בן אלה פרדסאות שהושיב  
ירבעם על הדרכים שלא יעלו ישראל  
לרגל רב מתנה אמר יום שנתנו הרוגי  
ביתר לקבורה דאמר רב מתנה אותו  
היום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו  
ביבנה הטוב והמטיב הטוב שלא  
הסריחו והמטיב שנתנו לקבורה רבה  
ורב יוסף דאמרי תרוייהו יום שפוסקין  
בו מלכרות עצים למערכ



Map I







יבש גלעד ובני בנימין הנותרים